

Francie:

Hidden Paradise

Země se točí a náš život mnohdy připomíná jen rychlou návštěvu na ní. Práce, rodina, práce a zase rodina. Naše děti jsou pro nás ale **pokladem**, o který je třeba pečovat co nejlépe. Mělo by to být posláním každého živého tvora na zemi.

text: Ed Skillz, Lukáš Krása foto: autoři

Je tu však ještě jedna věc, s níž jsme se narodili. A to je touha rybařit. Každý z nás rybařinu milujeme a co víc, pro oba z nás je to životní styl, kterým žijí i celé naše rodiny. I když se každý z nás věnuje jiné práci, v podstatě děláme to samé. Výsledkem není jen naše potěšení, ale i snaha předat nové generaci rybařů náš vzkaz. I proto se ani jeden z nás slepě nehoníme za rekordními hmotnostmi kaprů, které v mediálních sítích blbnou hlavu pomalu všem rybařům. Hledáme absolutně jiné hodnoty, které rybařina přináší, ovšem řada kolegů je nevidí. Krása rybaření se skrývá už na samotném začátku cesty a je na každém z nás, jak moc jí otevřeme svou mysl.

Byl pozdní večer

Děti už spaly. A to je obvykle čas, kdy s Edem probíráme po Facebooku dění v rybařině, nové metody lovu, pracovní záležitosti i naše plány, kam se chystáme vyrazit na další výpravu. Z každého z nás bylo cítit, že už potřebujeme k vodě.

Slovo dalo slovo a o týden později jsme se potkali ve Francii na jednom úžasném místě. Rybařský ráj jménem Hidden Paradise leží poblíž Trois Fontaine a není zcela typickou vodou, kam většina rybařů cestu do Francie směřuje. Ojedinelá lokalita se ukrývá mezi stovkami hektarů starého lesa, kde se ponoříte do absolutního ticha. S dalšími přáteli z Anglie, Holandska a Česka. Čekalo nás pár dní se zážitky v této úchvatné přírodě. Když rybaříte na takovém místě, stačí vám tam jen být, sedět na břehu a vnímat pouze hudbu lesa. I proto vše nezačalo žádným splašeným honem za kapry. Naopak. Bivaky jsme si postavili vedle sebe u menšího z jezer, vychutnávali si přírodu

a vydýchávali zbytky z uspěchaného světa. Na takovém místě snad lusknutím prstu na denní starosti zapomenete.

Čekala nás výzva

Velké jezero má rozlohu 4,5 ha a malé pod hektar. Každý z nás měl pro sebe zhruba půl hektaru vody, což nebylo moc. Vzájemně jsme se dohodli na taktice a rozdělení vody, jak ji budeme prochyťávat. Malé vody mají skutečnou výhodu v tom, že kapry máte vždy na dosah, ale mají i své úskalí. Kapři

si totiž v malém revíru informace vyměňují velmi rychle. Bylo jasné, že se po prvním záběru prozradíme. A pak budeme muset vymýšlet další a další taktiku, jak kapry obelstíme.

Den první ve znamení příprav

„Jezero jsme si kamarádsky rozdělili na půl,“ říká Ed. „Lukáš prochyťával jeho hlubší část, já přítok. Na protější straně skutečně malebného jezera jsou stromy převísle nad hladinu. Jasná horká místička. Kapři pod nimi určitě cestují a cítí se v bezpečí. Vždy přemyslím, jak nejlépe a co možná nejnápadněji prezentovat svou nástrahu. Na tak malém revíru ale musíte vše promýšlet do nejmenších detailů, protože každý špatný

krok je pro ryby velkým varováním. Rozhodl jsem se vnatit menšími průměry boilie (14 mm), mám to tak rád. Tvrdím, že velcí kapři na silně prochyťávaných vodách snadněji přijímají menší nástrahy. Tak jsem zvolil boilie na sladko-mléčné bázi, protože si myslím, že na velmi úživných vodách je zbytečné snažit se konkurovat přirozené potravě s rybími příchutěmi. Lukáš naopak vsadil na větší průměry a rybí bázi boilie. Svě nástrahy jsem prezentoval podobně jako na řece se zvednutými špičkami prutů, aby mi vlasce co nejméně šel vodou a abych byl v okamžitém kontaktu s rybou. Lukáš naopak položil vlasce ke dnu backleady. Každý z nás důvěřoval něčemu jinému, ale oba jsme byli odhodlaní a po kaprech jsme toužili.“

Dva záběry ve stejnou chvíli!

Lukáš rád vstává dříve, aby si vychutnal východ slunce. „Lesní příroda se hlasitě probouzela a byl to jedním slovem balzám. V jedné ze zátok lovil ledňáček, v druhé volavka, na obloze kroužil velký dravec. Rybařina nabízí mnohem víc než úlovky kaprů. Ale pruty jsem sledoval pozorně. I já chci díl z té krásy. A stalo se! Jako byste ve vteřině nějakým tlačítkem vypnuli přírodopisný film. V krajině se ozval hlásič a vše ztichlo. Bylo slyšet jen bušení mého srdce. Ryba vyrazila do první vázky, ale nedal jsem jí šanci. V podběráku skončil krásný šupináč a v té samé chvíli se roztočila cívka navijáku Edovi. Celá příroda v jeden moment sháněla potravu a evidentně se to samé dělo pod vodní hladinou. Kamaráda jsem sledoval ze svého místa a jeho zatnutá pěst po podebrání ryby značila něco speciálního. Každý jsme měli na podložce svou rybu, ale ta Edova byla opravdu fantastická.